

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Οι μάσκες έπεσαν, όπως θα έλεγε και ο Σαμαράς. Κάτω από την υπαγόρευση των ιμπεριαλιστών του γερμανογαλλικού άξονα, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ αποφάσισαν να **συγκυβερνήσουν**, βάζοντας πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Λ. Παπαδήμο, που επιβλήθηκε από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα (είναι υπάλληλός τους εδώ και πολλά χρόνια), υπό τις θριαμβευτικές κραυγές της ντόπιας πλουτοκρατίας και των ομάδων της που παίρνουν άμεσα μέρος στη διαμόρφωση της πολιτικής (ΣΕΒ, ΜΜΕ κ.λπ.).

Το... αντιμνημονιακό μέτωπο έσπασε. Δίπλα στον Παπανδρέου και τον απαραίτητο κολαούζο Καρατζαφέρη προστέθηκε και ο ντούρος... αντιμνημονιακός Σαμαράς, ο οποίος μέσα σε μια βδομάδα κατάφερε όχι μόνο να εξαφανίσει ολόκληρη τη ρητορική της προηγούμενης διετίας, αλλά ακόμη και τις «κόκκινες γραμμές» που υποτίθεται ότι τράβηξε όταν άρχισε να σέρνεται προς τη συγκυβέρνηση. Μέσα σε μια βδομάδα αποδείχτηκε ότι η εναλλακτική λύση, στην οποία πολλοί εργαζόμενοι προσέβλεπαν για να κερδίσουν μια μικρή έστω ανακούφιση από τα δεινά της τελευταίας διετίας, δεν ήταν εναλλακτική λύση για τους εργαζόμενους, αλλά για το καπιταλιστικό σύστημα. Οι μάσκες έπεσαν και πολλοί μύθοι διαλύθηκαν μέσα σε λίγες μέρες.

Μύθος πρώτος, η προπαγάνδα του Σαμαρά, ότι η ΝΔ συμφωνεί με τους στόχους που τέθηκαν με την πρώτη δανειακή σύμβαση, διαφωνεί όμως με το Μνημόνιο, με τα μέτρα, με το μίγμα πολιτικής. Τα ίδια έλεγε και μέχρι την Κυριακή που του επιβλήθηκε η συγκυβέρνηση. Οτι συμφωνεί με τη νέα δανειακή σύμβαση, όχι όμως και με το Μνημόνιο, το οποίο δήθεν θα καταψήφιζε για να μπορέσει να το επαναδιαπραγματευθεί. Η συμφωνία του προεδρικού μεγάρου αναφέρει ρητά, ότι η κυβέρνηση Παπαδήμου θα συνεχίσει την πολιτική του Μνημόνιου, θα υπογράψει τη δανειακή σύμβαση και το **νέο Μνημόνιο**, με το οποίο θα επιχειρήσουν να αλυσοδέσουν τον ελληνικό λαό στο άρμα του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου, για δεκαετίες.

Μύθος δεύτερος, το... «αρνητικό υπερόπλο» του Τσίπρα. Δηλαδή, η δυνατότητα να πάει μια ελληνική κυβέρνηση στις Βρυξέλλες και να εκβιάσει τους Μέρκελ, Σαρκοζί και σία, λέγοντάς τους ότι θα κάνει στάση πληρωμών και θα οδηγήσει όλη την Ευρωζώνη στην καταστροφή! Και οι Μέρκελ και Σαρκοζί στις Κάννες και ο Ρεν στις Βρυξέλλες και άλλοι ευρωπαίοι αξιωματούχοι και τραπεζίτες δήλωσαν ότι έχουν έτοιμο «σχέδιο Β» για αντιμετώπιση των παρενεργειών από ενδεχόμενη έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ. Οι τελευταίες εξελίξεις έδειξαν με χαρακτηριστικό τρόπο ότι μια εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα δεν μπορεί να εκβιάσει ιμπεριαλιστικές δυνάμεις με ηγετικό ρόλο, ότι μια χώρα της ευρωπαϊκής «περιφέρειας» δεν μπορεί να εκβιάσει τον «πυρήνα» της Ευρωζώνης, ιδιαίτερα όταν δηλώνει ότι δεν θέλει να φύγει από το ευρώ, όπως κάνουν ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Μύθος τρίτος, οι εκλογές σαν λύση, που εξακολουθούν να προπαγανδίζουν και τα δυο κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς. Πριν καν γίνουν εκλογές, τα δυο κόμματα εξουσίας συνήψαν το «μεγάλο συνασπισμό», με το χειροκρότημα ή την «ανοχή» και άλλων κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων. Αμφιβάλλει κανείς, ότι

αν οι εκλογές δεν έδιναν αυτοδυναμία στη ΝΔ, θα είχαμε και πάλι συμμαχικό κυβερνητικό σχήμα; Υπέρ ποιων, λοιπόν, θα έδιναν (ή θα δώσουν) λύση οι εκλογές;

Τα κόμματα της ψευτοαριστεράς παραμένουν ακοίμητοι φρουροί των αντιπολιτευτικών ιδεωδών της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αιφνιδιασμένα από τις ρα-γδαίες εξελίξεις, επαναλαμβάνουν σαν χαλασμένα γραμμόφωνα μόνο μια λέξη: εκλογές. Εκλογές για να κερδηθεί τι; Μια αλλαγή των κοινοβουλευτικών συσχετισμών; Και λοιπόν; Το σύστημα φρόντισε να βάλει το νερό στ' αυλάκι πριν τις εκλογές. Η επόμενη κυβέρνηση, είτε μονοκομματική είτε κυβέρνηση συνεργασίας, θα βαδίσει στο δρόμο του νέου Μνημόνιου, το οποίο θα υπογράψει με τις ευλογίες μιας τεράστιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας η υπό τον τραπεζίτη Παπαδήμο νέα κυβέρνηση.

Όλες οι προτεινόμενες «λύσεις» είναι αδιέξοδες. Είναι αδιέξοδες γιατί κινούνται στο ασφυκτικό πλαίσιο του αστικού κοινοβουλευτισμού. Ο,τι ψηφίσει η Βουλή είναι θέσφατο. «Αυτό επιβάλλει η λειτουργία της δημοκρατίας». Σε τέτοια αδιέξοδα οδηγεί το υπάρχον πολιτικό σύστημα. Ενα σύστημα που καταδικάζει τους εργαζόμενους στο ρόλο του Σίσσυφου. Εμπιστεύονται κάθε φορά κάποιες αστικές πολιτικές δυνάμεις, κρεμούν στην πολιτική τους όλες τους τις ελπίδες, μετατρέπουν τους όποιους αγώνες τους σε καύσιμο για τις εκλογικές μηχανές αυτών των κομμάτων και στο τέλος διαπιστώνουν ότι πάλι έχασαν, ενώ τα κόμματα που πίστεψαν ενισχύθηκαν εκλογικά.

Ενα είναι το διδάγμα που βγαίνει από τις εξελίξεις του τελευταίου δεκαήμερου. **Οτι οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι πρέπει να πάρουν διαζύγιο από το σύνολο της αστικής πολιτικής.** Από τα κόμματα εξουσίας και από τις ψευτοαριστερές αντιπολιτεύσεις που δρουν ως κοινωνικά αμορτισέρ του καπιταλισμού, εγκλωβίζοντας κόσμο σε μια λογική υποταγής στην αστική νομιμότητα και κοινοβουλευτικού κρετινισμού, σε μια λογική διαχείρισης τελικά.

Πολιτική λύση υπάρχει. Είναι η ταξική πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, που αποτελεί όρο εκ των ων ουκ άνευ για να υπάρξει συνειδητή και οργανωμένη εργατική και λαϊκή αντεπίθεση.

Διαρκής εφιάλτης

Ποιος αμφιβάλλει πλέον, ότι το κρατικό χρέος δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα καλολαδωμένο εργαλείο για την προώθηση και ολοκλήρωση της «κινεζοποίησης» των εργαζόμενων της Ελλάδας;

Ποιος αμφιβάλλει πλέον, μετά τα τόσα «πακέτα» αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων, ότι το βαρέλι δεν έχει πάτο, ότι τα «πακέτα» θα συνεχιστούν, μέχρις ότου να «κινεζοποιηθεί» η εργαζόμενη ελληνική κοινωνία;

Ποιος μπορεί να δείξει την παραμικρή εμπιστοσύνη στους κυβερνώντες, χάνοντας τα παραμύθια τους περί σωτηρίας της χώρας και εξασφάλισης του μέλλοντος των παιδιών μας;

Το πολυνομοσχέδιο που ο «πράσινος» κυβερνητικός λόχος ψήφισε στις 20 Οκτώβρη είναι ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα των αντιλαϊκών νομοθετημάτων. **Αυτό το**

πολυνομοσχέδιο θα το εφαρμόσουν τώρα και οι περισσότεροι από εκείνους που το καταψήφισαν, συμμετέχοντας στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου.

Δεν πρόκειται να είναι το τελευταίο αυτό το πολυνομοσχέδιο. Οχι μόνο γιατί κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και τρόικα έχουν ανακοινώσει ότι θα αποφασίσουν και νέα μέτρα για το 2013-14 (θα περιληφθούν στο νέο Μνημόνιο, που θα υπογράψει η συγκυβέρνηση Παπαδήμου), αλλά και γιατί πολύ σύντομα θα παρθούν νέα μέτρα, δεδομένου ότι δεν πρόκειται να πιαστούν οι στόχοι ούτε του 2011 ούτε του 2012. Έτσι δεν γίνεται μέχρι τώρα; Ανακοινώνουν ότι «αυτά τα μέτρα είναι τα τελευταία» και το επόμενο τρίμηνο παίρνουν καινούργια, επικαλούμενοι αστοχίες και καθυστερήσεις.

Εργαλείο το χρέος

Όταν ψηφίστηκε το Μνημόνιο και άρχισαν οι επιθέσεις κατά του εργαζόμενου λαού, εμείς φωνάζαμε πως το κρατικό χρέος είναι μόνο ένα εργαλείο. Πως πραγματικός σκοπός τους είναι η «κινεζοποίηση».

Αυτό φαινόταν καθαρά από την αρχή, αφού ακόμη και στα σκόπιμα παραποιημένα στοιχεία του Μνημόνιου φαινόταν ότι τα επόμενα χρόνια το χρέος θα αυξηθεί αντί να μειωθεί. Εκείνο που θα γινόταν θα ήταν η διευκόλυνση των τραπεζών να «ξεφορτωθούν» χρέος, το οποίο θα «φορτωθούν» οι χώρες της ευρωζώνης, για να έχουν καλύτερες προοπτικές αποπληρωμής.

Η κυβερνητική προπαγάνδα, όμως, προσπαθούσε να μας δουλέψει φιλό γαζί. Ποιος ξεχνάει πως πριν ένα χρόνο υπουργοί της κυβέρνησης έλεγαν πως κάθε συζήτηση για «αναδιάρθρωση» του χρέους αποτελεί εθνική προδοσία; Υστερα, μας είπαν ότι ένα «κούρεμα» της τάξης του 21% είναι... ό,τι πρέπει, αλλά ένα μεγαλύτερο «κούρεμα» θα αποτελούσε εθνική καταστροφή, γι' αυτό δεν πρέπει να κουνήσουμε ρούπι από τη συμφωνία της 21ης Ιουλίου. Τώρα μας λένε ότι πάνε για «κούρεμα» 50%. Όμως η συμφωνία της 26ης Οκτώβρη, που πλέον έχει γίνει το ευαγγέλιο του ελληνικού αστικού συστήματος, προβλέπει νέα δάνεια ύψους 130 δισ. ευρώ. **Όσο ακριβώς είναι το ύψος των παλιών δανείων που λήγουν την περίοδο 2012-14.** Όπως συνέβη και με την πρώτη δανειακή σύμβαση, που προέβλεπε δάνεια ύψους 110 δισ. ευρώ, ακριβώς όσο ήταν το ύψος των παλιών δανείων που εληγαν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, το ίδιο ακριβώς θα προβλέπει και η νέα δανειακή σύμβαση. **Νέα δάνεια για να εξοφληθούν τα παλιά, για να εξακολουθήσει να εισπράττει απρόσκοπτα τα τοκοχρεολύσιά του το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο.**

Ποια είναι η αλήθεια; Το χρέος οι τοκογλύφοι, το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, το έχουν αποπληρωθεί πολλές φορές μέχρι τώρα, χάρη στα εξωφρενικά τοκοχρεολύσια που εισπράττουν κάθε χρόνο από καταβολής νεοελληνικού κράτους. Αυτοί ξέρουν ότι για να υπάρξει έξοδος από μια κρίση του καπιταλισμού δεν αρκεί μόνο το χτύπημα των μεροκάματων και των εργασιακών δικαιωμάτων. Θα χρειαστεί να καταστραφεί και κεφάλαιο. Αυτό το περιεχόμενο έχει το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων. Μόνο που η μοιρασιά δεν μπορεί να είναι δίκαιη ανάμεσα στις διάφορες μερίδες του χρηματιστικού κεφάλαιου. Σαν τάξη συλλογικά βγαίνουν κερδισμένοι από την κρίση, όμως κάποιες μερίδες κερδίζουν περισσότερο και κάποιες λιγότερο, κάποιες μπορεί ακόμη και να χάσουν. Γι' αυτό γίνεται όλος ο καυγάς. Γι' αυτό ακόμη δεν μπορούν να τα βρουν η Μέρκελ και ο Σαρκοζί.

Όλες οι μερίδες του κεφάλαιου, όμως, εμφανίζονται ενωμένες σαν μια γροθιά όταν επιδιώκουν το «κούρεμα» των εργατικών δικαιωμάτων. Γιατί ρίχνοντας τους μισθούς και τα μεροκάματα, εφαρμόζοντας το νόμο της ζούγκλας στις εργασιακές σχέσεις, τινάζουν στα ύψη το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Οχι μόνο διαχειρίζονται καλύτερα την κρίση του καπιταλισμού, όταν η αγορά στενέψει, αλλά και προετοιμάζουν τους όρους για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη, όταν η κρίση κάνει τον κύκλο της κι αρχίσει μια σχετική αναζωογόνηση.

Παράλληλα, με τη δημοσιονομική πολιτική, μέσω της οποίας «στραγγίζουν» τα λαϊκά εισοδήματα, εξασφαλίζουν την πληρωμή των τοκοχρεολυσίων, τα οποία θα εξακολουθήσουν να είναι υπέρογκα και μετά το όποιο «κούρεμα» γίνει, αν γίνει τελικά.

Επειδή, όμως, δεν είναι καθόλου σίγουροι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει κάθε χρόνο όσα προϋπολογίζει από τη φορολογία, ετοιμάζονται να βάλουν ενέχυρο ολόκληρη την κρατική περιουσία. Οποιο «φιλέτο» παρουσιάζει ενδιαφέρον για το μεγάλο κεφάλαιο θα ξεπουλιέται, για να ξεπληρώνονται τόκοι και χρεολύσια. Μιλάμε για ένα πλιάτσικο που όμοιο του μόνο επί ναζιστικής κατοχής ξαναγνώρισε ο τόπος.

Να γιατί το χρέος δεν είναι παρά ένα εργαλείο. Ένα εργαλείο για την απομύζηση του ελληνικού λαού μέσω της αφάνταστα σκληρής δημοσιονομικής πολιτικής (έμμεσοι φόροι και συνεχή χαράτσια), για την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης («κινεζοποίηση») και για το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας.

Πολιτική απάτη

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επί δυο χρόνια πλάσαρε συνεχώς το ίδιο παραμύθι: «έσωζε» τη χώρα. Από το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν» πήγαμε στο Μνημόνιο και από το Μνημόνιο που θα «τελείωνε» το 2013 φτάσαμε ήδη στο 2015 και... έχει ο θεός. Ήταν μια κυβέρνηση αποφασισμένη να βάλει τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στο «γύψο» για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Να δημιουργήσει τους όρους για την ολοκλήρωση και παγίωση της «κινεζοποίησης». Δηλαδή, για τη διαμόρφωση ενός εργασιακού μεσαίωνα, με υψηλή ανεργία, με μεροκάματα επιπέδου Κίνας, με απόλυτη αυθαιρεσία των καπιταλιστών, με καθαρά εργατοπατερικό συνδικαλισμό.

Η ΝΔ ευχόταν να παραμείνει όσο το δυνατόν περισσότερο το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, για να πάρει το σύνολο των μέτρων που σχεδιάζονται και να έχει η ΝΔ μόνο τη διαχείριση μιας διαμορφωμένης κατάστασης, αν και όταν κερδίσει τις εκλογές. Το τι θα έλεγε τότε στον ελληνικό λαό το ξέρουμε καλά, γιατί το έχουμε ακούσει και άλλες φορές: «Παραλάβαμε μια κατάσταση που δεν διαμορφώθηκε από μας», «η χώρα δεσμεύεται από συμφωνίες και πρέπει να τηρήσει την υπογραφή της», «κάντε υπομονή μέχρι να ανορθώσουμε την οικονομία» κ.λπ. Γι' αυτό ο δήθεν αντιμνημονιακός Σαμαράς φρόντιζε να στηρίζει συνεχώς την κυβέρνηση Παπανδρέου, τότε ψηφίζοντας αντιλαϊκά νομοθετήματα, τότε διευκολύνοντας τα συνεχή κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα που οργάνωνε η κυβέρνηση και τότε αποδοκιμάζοντας τις κινητοποιήσεις εργαζόμενων και καλώντας την κυβέρνηση να εφαρμόσει μέτρα καταστολής. Τώρα, μετά την κατάρρευση της κυβέρνησης Παπανδρέου, η ΝΔ αναγκάστηκε να μπει στη συγκυβέρνηση που αποφάσισαν οι ιμπεριαλιστές της Ευρωζώνης, οπότε ξεμασκαρεύτηκε πριν την ώρα της, πριν αναλάβει

μόνη της την εξουσία.

Για το ακροδεξιό ΛΑΟΣ δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Ψήφισε το Μνημόνιο και μετά καταψήφισε τα διάφορα μέτρα όχι γιατί διαφωνούσε, αλλά γιατί –όπως έλεγε– ήθελε κυβέρνηση συνεργασίας (για να πάρει και ο Καρατζαφέρης κάνα υπουργείο) ή εκλογές, πόθος που τελικά έγινε πραγματικότητα. Κάνει τεμενάδες στο κεφάλαιο, ενώ προσπαθεί να δηλητηριάσει τη συνείδηση των εργαζόμενων με το ρατσιστικό φαρμάκι, υποδεικνύοντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες σαν το μεγάλο εχθρό της ελληνικής εργατικής τάξης. Και βέβαια, δεν παρέλειψε ποτέ να ζητά την πιο σκληρή καταστολή των εργατικών και λαϊκών αγώνων.

Από την άλλη, η ξεφωνημένη καθεστωτική Αριστερά, με κραυγές και συνθήματα, προσπαθεί να κρύψει τις δικές της ευθύνες. Δεν ήταν αυτή που τόσα χρόνια στήριζε το ΠΑΣΟΚ, μιλώντας για το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων»; Δεν είναι αυτή που συγκυβέρνησε και με τη ΝΔ και με το ΠΑΣΟΚ το 1990-91 για να μην υπάρξει «κυβερνησία»; Ταυτόχρονα λειτουργεί σαν κοινωνικό αμορτισέρ για λογαριασμό του συστήματος, με «θετικές προτάσεις» για έξοδο από την κρίση και προπαντός με πολιτικές προτάσεις που συνοψίζονται στο αίτημα για διεξαγωγή εκλογών, λες και οι εκλογές θα εξαφανίσουν την καπιταλιστική κρίση και τη διαχείρισή της προς όφελος του κεφάλαιου. Εκείνο που θέλει η καθεστωτική Αριστερά είναι να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία για ν' αυξήσει τις ψήφους της και ν' αναβαθμίσει το ρόλο της στο αστικό πολιτικό παιχνίδι.

Ποια είναι η επίσημη γραμμή του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ; Οτι μέσα στο πλαίσιο του ελληνικού καπιταλισμού, μέσα στην ΕΕ και στο ευρώ, δηλαδή στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, μπορούν ως διά μαγείας να λυθούν όλα τα προβλήματα του εργαζόμενου λαού. Να είναι ευχαριστημένοι αφεντικά και εργάτες! Να υπάρξει ένας καπιταλισμός... με ανθρώπινο πρόσωπο. Λες και ο καπιταλισμός είναι κάποιο ηθικό πρόταγμα και όχι ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Λες και ο χαρακτήρας της ΕΕ καθορίζεται από τις κυβερνήσεις και τις ηγετικές προσωπικότητες και όχι από τη λειτουργία του χρηματιστικού κεφάλαιου και τις ανάγκες διαχείρισης της κρίσης του συστήματος.

Η ηγεσία του Περισού, από την άλλη, εμφανίζεται επαναστατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ στα λόγια. Στην πράξη, όμως, έχει αναθέσει στον εαυτό της το ρόλο του «πρεζέμπορου» του συστήματος. Η «πρέζα» του Περισού είναι η συκοφάντηση του σοσιαλισμού, η παρουσίαση ως σοσιαλισμού ενός εξανθρωπισμένου καπιταλισμού, που τον βαφτίζει «λαϊκή» οικονομία, και σε επίπεδο τακτικής η πλήρης υποταγή στην αστική νομιμότητα και στα όρια του συστήματος. Κάθε φορά που κάποιο κομμάτι του λαού ξεπερνά αυτά τα όρια και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής, ο Περισός ανακαλύπτει «προβοκάτσια» και «προβοκάτορες». Μαντρώνει τον κόσμο σε πορείες-λιτανεία και υπόσχεται πως μόνο άμα αλλάξουν οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί θα δει ο λαός άσπρη μέρα. Το κοινοβούλιο είναι ο ναός μέσα από τον οποίο θα προκύψει η «επανάσταση» του Περισού (γι' αυτό και στις 20 Οκτώβρη αποφάσισε να το περιφρουρήσει από τον «εχθρό λαό»). Μια επανάσταση που δεν θα έρθει ποτέ, γιατί επανάσταση σημαίνει αγώνας για την πολιτική εξουσία, σημαίνει ανελέητη σύγκρουση με τις δυνάμεις του συστήματος, σημαίνει τσάκισμα του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Μάχη οπισθοφυλακών

Σαν κοινωνικό αμορτισέρ λειτουργεί και η συνδικαλιστική

γραφειοκρατία. Πόσες 24ωρες και 48ωρες απεργίες έχουν γίνει τον τελευταίο ενάμιση χρόνο; Περισσότερες από κάθε άλλη φορά. Εχουμε χάσει τον αριθμό. Και ποιο το αποτέλεσμα; Κανένα. Γιατί; Γιατί αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν χαρακτήρα διαμαρτυρίας και όχι χαρακτήρα διεκδίκησης-ανατροπής-νίκης.

Όσες φορές και να κάνουμε τη διαδρομή Πεδίο Αρεως – Σύνταγμα, φωνάζοντας, σφυρίζοντας, σείοντας σημαίες και σημαϊάκια, το σύστημα δεν πρόκειται να κάνει πίσω. Οι Πασόκοι ήξεραν πως είναι τελειωμένοι. Εκείνο που είχαν κατά νου δεν ήταν να κερδίσουν τις επόμενες εκλογές, αλλά να κάνουν όλη τη βρομοδουλειά και να παραδώσουν τη σκυτάλη στους επόμενους. Τελικά, την παρέδωσαν στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου, η οποία θα συνεχίσει την ίδια βρομοδουλειά με άλλο πρόσωπο, έως ότου αντέξει, για να παραδώσει στους επόμενους.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία χρησιμοποιεί αυτές τις σκόρπιες, ασυντόνιστες και χωρίς καμιά προοπτική 24ωρες και 48ωρες απεργίες σαν βαλβίδα εκτόνωσης της οργής των εργαζόμενων και εξασφάλισης της κοινωνικής ειρήνης. Ταυτόχρονα, βέβαια, προσπαθεί να σώσει και τα συνδικαλιστικά «μαγαζιά» που τόσα προνόμια αποφέρουν στους διαχειριστές τους.

Αυτή η πορεία, όμως, σκορπά απογοήτευση, απαισιοδοξία, ηττοπάθεια. Περνά την ιδέα ότι οι κυβερνήσεις δεν καταλαβαίνουν τίποτα, ότι τίποτα δεν μπορεί να βγει μέσα από τους αγώνες.

Τα ίδια αποτελέσματα έχουν και τα διάφορα «διαταξικά» κινήματα που ξεπηδούν, όπως αυτό των «αγανακτισμένων». Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στις πλατείες, έβρισαν, μούντζωσαν, σφύριξαν κι ύστερα ξανακλείστηκαν απογοητευμένοι στα σπίτια τους. Γιατί; Γιατί αυτά τα κινήματα χειραγωγήθηκαν είτε από τα αστικά ΜΜΕ, είτε από μεταμφιεσμένους εκπροσώπους πολιτικών δυνάμεων που εμφανίστηκαν σαν «ακομμάτιστοι». Αντί να πάει ο κόσμος ένα βήμα μπροστά, πήγε πολλά βήματα πίσω. Ένας αχταρμάς αιτημάτων θόλωσε τον ορίζοντα αντί να τον ξεκαθαρίσει. Διάφοροι σαλτιμπάγκοι του συστήματος, που εμφανίζονται σαν ριζοσπαστικοί οικονομολόγοι, σέρβιραν τη σαβούρα τους στον κόσμο, προτείνοντας λύσεις μαγικές μέσα στο πλαίσιο του συστήματος. Λύσεις που αφορούν τη διαχείριση του χρέους, αντιμετωπίζοντας την κρίση σαν κρίση χρέους και όχι ως κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι, αντί για τη σύγκρουση με το σύστημα, που θα μπορούσε να ανακόψει –έστω και προσωρινά– την άγρια επίθεση, επιλέχτηκε η ειρηνική διαμαρτυρία και η υποβολή «θετικών αιτημάτων». Για μια ακόμη φορά αποδείχτηκε ότι **δεν αρκεί να διαμαρτύρεσαι ειρηνικά, αλλά πρέπει να αντιστέκεσαι ανατρεπτικά και να έχεις πρόγραμμα ανατρεπτικό.**

Κρίση του συστήματος

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι καπιταλιστές και τα τσιράκια τους κάνουν τα πάντα για να μη συνειδητοποιήσουν οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, πως η σημερινή κρίση δεν είναι παρά μια τυπική καπιταλιστική κρίση, μια κρίση του ίδιου του συστήματος και όχι κάποιων κλάδων του ή κάποιων πολιτικών διαχείρισής του.

Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, κινητήριο μοχλός της κρίσης είναι η υπερσυσσώρευση κερδών. Κερδών που βγαίνουν από την κλοπή της απλήρωτης εργασίας των εργατών, μετατρέπονται σε κεφάλαιο και αναζητούν χώρους επικερδούς τοποθέτησης, που θα αποδώσουν όχι ένα μέσο

ποσοστό κέρδους, αλλά το μέγιστο κέρδος. Ομως, οι τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες του καπιταλισμού σκοπντάφτουν στη στενή καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων του πλανήτη, που αποτελούν τη βασική καταναλωτική δύναμη. Ετσι, τα κεφάλαια που συσσωρεύονται στρέφονται ολοένα και περισσότερο σε παρασιτικές δραστηριότητες της χρηματοπιστωτικής σφαίρας, αναζητώντας εκεί το μέγιστο κέρδος. Ετσι, δημιουργείται η μια «φούσκα» μετά την άλλη, χάνεται κάθε έλεγχος, κορυφώνεται η αναρχία σε όλες τις οικονομικές σφαίρες του καπιταλισμού, παραγωγικές και μη, και φτάνουμε στην κρίση. Τέτοιες κρίσεις γνωρίσαμε πολλές στα μεταπολεμικά χρόνια. Κάποια στιγμή το σύστημα θα έφτανε σε μια κρίση σαν τη σημερινή, που αγκαλιάζει το σύνολο της οικονομίας και απλώνεται σε όλο τον πλανήτη, αφού η κορύφωση της διεθνοποίησης του κεφάλαιου τις τελευταίες δεκαετίες, αυτό που ονόμασαν «παγκοσμιοποίηση», έχει κάνει την κάθε εθνική καπιταλιστική οικονομία ένα κρίκο στην αλυσίδα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Ο ελληνικός λαός, η ελληνική εργατική τάξη, επιλέχτηκε σαν πειραματόζωο. Οχι μόνο για να δοκιμάσει το χρηματιστικό κεφάλαιο νέους τρόπους κερδοσκοπίας με τον κρατικό δανεισμό και μάλιστα στην καρδιά της Ευρωζώνης, αλλά και για να δοκιμαστούν τα όρια αντοχής της εργατικής τάξης στη νέα εποχή που άνοιξε με την παρούσα κρίση.

Ενα σύστημα ιστορικά τελειωμένο

Για μια ακόμη φορά ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμένο. Ενα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ενα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε.

Οι εργαζόμενοι είναι οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομυζούν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά.

Καθώς οι συνέπειες της κρίσης σφίγγουν σαν θηλιά γύρω από το λαιμό μας, πρέπει να ξαναπροβάλλουμε το μεγάλο ιστορικό πρόταγμα, την απολύτρωση από την καπιταλιστική σκλαβιά. Να πάψουμε να αισθανόμαστε σαν καταδικασμένοι σε μια αιώνια μοίρα. Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμή μας. Να διακηρύξουμε τη θέλησή μας να εξαφανίσουμε από προσώπου γης το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική αδικία, τη βαρβαρότητα. Κανένα μέλλον για μας και για τις ερχόμενες γενιές δεν υπάρχει στον καπιταλισμό. Το μέλλον μας θα το χτίσουμε μόνοι μας. Κανένας δεν πρόκειται να μας το χαρίσει.

Η προλεταριακή επανάσταση παραμένει πάντοτε το μεγάλο ζητούμενο της εποχής μας. Μόνο αυτή μπορεί να σαρώσει τον παλιό κόσμο και πάνω στα συντρίμμια του να χτίσει ένα νέο κόσμο, της δουλειάς, της αλληλεγγύης, της αδελφότητας, έναν κόσμο που τα αγαθά θ' ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν, έναν κόσμο κομμουνιστικό.

Απαραίτητη η ταξική πολιτική οργάνωση

Πολλοί μιλούν γι' αγώνες. Και βέβαια πρέπει να υπάρξουν αγώνες, αλλιώς ο αντίπαλος θ' αποθρασυνθεί ακόμη περισσότερο. Τι αγώνες, όμως; Σαν αυτούς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα; Είτε σκόρπιες 24ωρες και 48ωρες απεργίες, είτε ειρηνικές μούντζες στις πλατείες; Τα αποτελέσματα αυτών

των μορφών αγώνων τα έχουμε ήδη δει.

Από την άλλη, κάποιες εκρήξεις μπορεί να σταματήσουν την άγρια επέλαση των δυνάμεων του κεφάλαιου, δεν μπορούν, όμως, δεν μας πάνε πουθενά παραπέρα. Οπως δεν πήγαν και την εργατική τάξη της Αργεντινής. Εξεγέρθηκε, γκρέμισε πέντε κυβερνήσεις τη μια πίσω απ' την άλλη, για να πληρώνει σήμερα η Αργεντινή κανονικότητα τα χρέη της στο διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Την εξέγερση του λαού εκμεταλλεύτηκε η αναγεννημένη σοσιαλδημοκρατία, που έκτοτε κυβερνά αδιατάρακτα τη χώρα.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, αγώνες ανατρεπτικούς, εξεγερτικούς, που θα βάλουν σήμερα φρένο στην επέλαση του κεφάλαιου και θ' ανοίξουν το δρόμο για να διεκδικήσουμε και να καταχτήσουμε την απαλλαγή από την καπιταλιστική σκλαβιά. Τέτοιους αγώνες δεν μπορούν να δώσουν σκόρπια μπουλούκια, που μπορεί να τα διαχειριστεί στη συνέχεια και να τα εγκλωβίσει η αστική πολιτική με τα πολλά παρακλάδια (πολιτικά και συνδικαλιστικά που διαθέτει). Τέτοιους αγώνες μπορεί να δώσει μόνο μια τάξη που έχει γνώση, έχει οργάνωση, έχει σχέδιο. Που ξέρει τι ζητά, γιατί το ζητά και πώς να το διεκδικήσει και να το κατακτήσει.

Γι' αυτό και το μεγάλο καθήκον των ημερών είναι η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Οχι πια κάτω από ξένες σημαίες. Οχι άλλη πολιτική ουράς στην πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οχι ψηφοφόροι του αστικού πολιτικού συστήματος, που ψηφίζουν τότε το ένα και τότε το άλλο κόμμα.

Εργάτες οργανωμένοι πολιτικά στο δικό τους φορέα, σε ρήξη με όλο το αστικό πολιτικό σύστημα, ικανοί να αγωνίζονται για τα άμεσα και καθημερινά, ικανοί να αναθερμάνουν το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και να το κάνουν πράξη.

Αλλιώς, θα μοιάζουμε με σύγχρονους Σίσυφους. Θα κυλάμε το βράχο στην ανηφόρα και θα τον βλέπουμε να ξανακατρακυλά στην αφετηρία.

Παράλληλα με τους αγώνες του σήμερα, μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, στην πρώτη γραμμή τους, πρέπει ν' αρχίσουμε να χτίζουμε αυτή τη νέα συλλογικότητα, την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης.

Κάθε καθυστέρηση σ' αυτό το καθήκον βοηθάει το αστικό σύστημα εξουσίας ν' ανασυνταχθεί, να αναδιατάξει το πολιτικό του προσωπικό, να κερδίσει χρόνο, να γονατίσει την εργατική τάξη, να παγιώσει την «κινεζοποίηση» και να καταγάγει έτσι ιστορικών διαστάσεων νίκη πάνω στην εργατική τάξη, που θα βαρύνει γενιές και γενιές. Κι ύστερα, όταν το σύστημα μπει σε φάση σχετικής ανάκαμψης να εξασφαλίσει τη διαίωσή του με κάποια ψίχουλα στους εργαζόμενους.

15 Νοέμβρη 2011

**ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
www.eksegersi.gr**